

אורחותיך, זולתו שר הבטחון אשר הוא גדול מעל השמים, תצליח במעשה
ההוא אשר זכרת בו את השם, וכי אין הפועל ברשותך", עכ"ל.

« הדרגה השלימה באמונה - לבטוח שיהיה טוב!!! »

נמצא לפי כל הנ"ל, דעבודת האדם בעולם הזה היא, לבטוח בה'
בשלמות עד שירגיש שישועתו מובטחת, וממילא יבוא לידי השקט ושלווה,
כאילו כבר באה ישועתו.

וכך ביאר הגה"ק **השבט סופר זי"ע** (הובא בשערי שמחה פרשת וישלח, בפסוק
שנאמר בבני יעקב וַיָּבֹאוּ עַל הָעֵיֶר בְּטַח (בראשית לד, כה)), בביאור לשון הכתוב בְּ
בְּטָחוֹ אֲבֹתֵינוּ בְּטָחוֹ וַתִּפְּלְטֵמוּ (תהלים כב, ה), וז"ל: 'ושמו בטחונם חזק על ה'
שבדאי יושיעם, והיה אצלם בטחונם חזק כ"כ, והיה בעיניהם כאלו כבר
הושיעם, כי זה עיקר הבטחון, כאשר מורה עליו הלשון בטחון מלשון בטח,
שבדאי יושיע ויעזור ה' אותו, ולא כמו שחוסה בה' בלבד, ומורא בלבו
שמסתפק אולי לא ימלא ה' רצונו, כי אין זה בטחון גמור'."

"ובזה נ"ל לפרש המקרא בתהילים בְּבָטָחוֹ אֲבֹתֵינוּ בְּטָחוֹ וַתִּפְּלְטֵמוּ,
וצ"ב, מהו כפל הלשון בטחו. אלא שכונתו להראות לנו כמה היה חזק
הבטחון של אבותינו, כי הבטחון היה אצלם כ"כ עד שכבר
היה בעיניהם כאלו כבר פלטם אותם ה', ולכן כפל לומר,
בטחו באופן זה שכבר ותפלטמו, כאלו כבר פלט אותם,
(וזהו היה גם אצל שני בני יעקב שבאו על שכם בטח בלי פחד ומורא
בלבבם ע"י בטחונם, ועי"ז עשה השי"ת להם ניסים ויהרגו כל זכר
שיצאו נגדם, וק"ל)", עכ"ל.

וכמו דאי' בספה"ק **אוהב ישראל זי"ע** בשם הרה"ק ר'
מיכל מזלאתשוב זי"ע, עה"פ וַיָּבֹאוּ נַח וְכו' מִפְּנֵי מִי הַמְּבֹרָךְ
(בראשית ז, ז), וז"ל: 'ופרש"י ז"ל, אף נח מקטני אמונה היה
וכו', והלא פלא גדול לחשוד את נח הצדיק שהיה מקטני
אמונה בהשי"ת ח"ו. ונ"ל, דתיבת 'אמונה' יש לו ב'
פירושים, א' כפשוטו, האמנת הדבר שבדאי יהיה כך, עוד
י"ל, אמונה מלשון 'יהי אומן את הדסה' והוא לשון
המשכה וגידול, כי באמונה יש כח זה שע"י האמונה
יומשך הדבר הזה ממקורו ויבא, היינו ע"י שהוא מאמין
בהש"י ובוטח בו באמונה שלימה על שום איזה דבר, אז
נמשך הדבר ההוא ובא בשלימות."

"והנה נח הצדיק בוודאי האמין בשלימות בכל אשר
דיבר אליו השי"ת בכלל לבבו ובכל נפשו בתמימות,
כדרכו הטוב מאז ומקדם, אך בדבר זה היה ירא להאמין
באמונה שלימה בכלל לבבו כי אולי יהיה הוא הגורם
להבאת המבול, היינו ע"י שלימות אמונתו יומשך בוודאי
מזה הבאת המבול, ולא היה יודע איך ליתן עצות בנפשו
מה לעשות. וזהו שפירש"י ז"ל 'מקטני אמנה, היה מאמין
ואינו מאמין', ר"ל, באמת היה מאמין רק שירא להאמין בשלימות שהשי"ת
יביא המבול, כי אולי יהיה הוא הגורם לזה וכנ"ל, עד שדחקוהו המים וכו'
והבן היטב ודפח"ח", עכ"ל הק'.

וכפי שמסופר מקדוש ישראל הבעש"ט הק' זי"ע, שנקלע אליו פעם
אדם חשוך בנים, ונתברך מפי קדשו, וכעבור שנה נתקיימה הברכה ונולד
לו בן, וטענו תלמידי הבעש"ט הק' בפני רבם, מפני מה נגרעו המה יותר,
שהלא הם נמצאים תדיר אצל הרבי וזוכרים ומבקשים ממנו שיפעול עבורם
ישועה, ואין הם נושעים כ"כ מהר, כמו אדם זר הלזו שמיד נענה ונושע.

והשיב על כך הבעש"ט הק' במסר נוקב, כי דוקא הוא, מרוב פשטותו
ותמימותו, יש לו אמונה איתנה ותמימה, שכאשר ברכתי אותו בבן זכר, היה
ברכתי כ"כ מוחשית ואמיתית, עד שכבר הלך לקנות עריסה ועגלה לתינוק,
ואמונתו החזקה היא זו שגרם להמשיך לו ישועה במהרה, לעומתו, אתם,
כנראה שאין לכם האמונה האיתנה הדרושה מכם מן השמים, והיא שמונעת
מכם להיושע מאחר שחסר לכם כח ההמשכה לפי דרגתכם, שתממש את
הברכה שתקיים.

לריק, יבטח בה' ירגיע את עצמו ואת סערת רוחו ויהיה מלא שמחה בכל
עת ושעה, ובזה אשריו ואשרי סובביו.

כתב הגאון רבי חיים קנייבסקי **צוק"ל** בספרו **ארחות יושר** (ערך פחד
ודאגה) בזה"ל: "יש אנשים שמפחדים תמיד ומתייראים מכל מיני פורעניות,
כגון ממחלות וממלחמות ומאנשים רעים וכו', והם כל ימיהם בפחדים
ורעדות ודאגות מכל מיני דברים שמא יהיה כך ושמה כך, ויש שמרוב
פחדים מתייראים לנסוע למקום אחר ויש שמתיראים לצאת מביתם רח"ל,
וזו הנהגה מאד לא טובה, כמו שנאמר בברכות (ס). 'ההוא תלמידיא דהוה
אזיל בתריה דרבי ישמעאל ברבי יוסי בשוקא דציון, חזייה דקא מפחיד,
אמר ליה חטאה את, דכתיב פְּחָדוּ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים (ישעיהו לג, יד), א"ל והכתיב
אֲשֶׁרִי אָדָם מִפְּחָד תָּמִיד (משלי כח, יד), ההוא בדברי תורה כתיב'. ופירש רש"י,
'אשרי אדם מפחד תמיד, שמא תשתכח ממנו, שמתוך כך הוא מחזיר
לשנותם תמיד וכו' (והיינו שאין לו לאדם לדאוג מכלום, חוץ מדברי תורה). וגם
הדאגות מזיק לגוף וגורם לכל מיני מחלות רח"ל, כמ"ש (סנהדרין ק). 'לא
תיעול דויה בלבך, דגברי גבורין קטל דויה' (-אל תכניס דאגה בליבך, כי הדאגה
הרגה אנשים גיבורים)."

"וכל זה בא ממיעוט אמונה, שאם היה מאמין באמונה שלמה שהכל בא
מהקב"ה, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן
מכריזין עליו מלמעלה, אם כן מה לו לפחד, אם ח"ו נגזר
עליו אין חכמה ואין תבונה לנגד ה', ואם לא נגזר אין לו
מה להתיירא, ואנחנו תמיד כל רגע ביד השי"ת, בין בזמן
מלחמה ובין בזמן שלום והרבה דרכים למקום, ואין לפחד
רק מהקב"ה, ולפחד שמא יעבור על אחד מהעבירות ח"ו
או לא יקיים המצות, וחופץ מזה אין לפחד כלום. ואע"ג
דמצינו זהירות, כמ"ש (ביק ס): דבר בעיר כנס רגליך, רעב
בעיר פזר רגליך, זהו מדין השתדלות בכל דבר מה
שאפשר אבל הפחדים והדאגות אין מקום וכו', ושבחו
חז"ל (תענית כב). לאנשים ששמחים תמיד ומשמחים
אחרים ואמרו שהם בני עוה"ב", עכ"ל.

« גם בדברים 'הקטנים' א"א 'להסתדר' בלי השגחת הקב"ה!!! »

האלשיך הק', ביאר לשון הכתוב ה' בְּצִיּוֹן גְּדוֹל וְרַם
הוא על כָּל הַעֲמִים (תהלים צב, ב), שהנה המילה 'גדול',
משמעותו שהוא גדול וגבוה מהארץ מתחת ועד השמים
ממעל, ואילו 'רם' פירושו שהוא מרומם ונמצא מעל כל
העולם. ואכן זהו ההבדל בין אמונת ישראל קדושים
לשאר אומות העולם, שכן אנו מאמינים בני מאמינים
אשר השי"ת בציון גדול, והיינו שהוא נמצא ומשגיח עלינו
ועל כל הנעשה בעולם הן בשמים והן בארץ. אבל אצל
העמים שאר גויי הארץ, רם הוא על כל העמים, כי אינם
מאמינים בהשגחת הפרטית בכל פרט דהאי עלמא, אלא אומרים שהוא
שוכן מרומים מרומם מהבריאה ואינו נמצא בה להשגיח עליה.

רבינו יונה מבאר את הפסוק בְּכָל דְרָכֶיךָ דְעָהוּ וְהוּא יִישֵׁר אֶתְחִיךָ (משלי
ג, ו) בהאי לישנא, "כי יש מי שבוטח בהשי"ת בכלל, ומאמין שהכל בידי
שמים ובוטח בו, ולא יבטח באדם ולא בכוחו ובשכלו, אך לא ישיב ענין
הבטחון אל ליבו בפרטים, ר"ל, בכל מעשה אשר יעשה. על כן אמר בְּכָל
דְרָכֶיךָ דְעָהוּ, פירוש, בכל פרטי מעשיך, בכל דרך ופעולה, זכרהו, כי אין לך
כח ויכולת בפועל ההוא ואיננו בידך רק בידי השם, ותלה בו תקוותך
וצפייתך לחסד השי"ת וכו', וזהו ענין נכבד מאד וכו'."

"ודע, שיש אנשים אשר עיניהם אל השי"ת במעשה גדול, כגון אם יבקש
לפרוש בים לסחורה או לצאת בשיירה, ובמעשה קטן לא יזכרהו את השי"ת,
מפני שהפועל קל בעיניהם וברור לדעתם כי יעלה בידם, או מפני שלא
יגיעם הפסד מרובה אם יבטל המעשה ההוא ולא יעלה בידם. על כן אמר
בְּכָל דְרָכֶיךָ דְעָהוּ, בדבר גדול או קטן, כי אחר שכל הפעולות תלויות ביד
השם, וכל ההצלחות בחסדו חייב אדם לזכרו בכל מעשיו וכו', הוא ישר